

vanlige konjunkturer omkring 4 sh. eller M. mere pr. ton end for slig. Dette tal kan dog variere noksaa meget. Videre maa tages med i betragtning, at sligen holder en del vand, gjerne 6 à 9 pct. vand (og purple-ore endog 20 pct. vand), hvilket øker fragten.

De indenlandske engelske og tyske malme¹ fører gennemsnitlig kun omkring 35 pct. jern. Ved tilsats av rikere malm, navnlig fra Sverige, Norge og Spanien, opnaar man:

- a) Litt besparelse i koksforbruk pr. ton rujern.
- b) I regelen litt besparelse i kalkstenstilsats.
- c) Øket produktion pr. døgn, altsaa uten utvidelse av anlægget en større aarsproduktion, hvilket vil si en formindsket amortisation av den nedlagte kapital og desuten litt besparelse i andre generalomkostninger samt i arbeidsløn.

Ved en tidligere middels god konjunktur 72 sh. (eller M.) pr. ton „hematite pig“ (Hämatitroheisen) kan salgsprisen pr. ton Bilbao Rubio à 50 pct. jern levert f. eks i Middelsborough (eller Rotterdam) sættes til 18 sh. (eller M.) svarende til 36 sh. pr. ton jernindhold i malmen. Vi kan gaa ut fra, at der under forøvrig like betingelser (samme pct. av fosfor, svovl, mangan o. s. v. samt av de „slaggdannende bestanddele“), men med vekslende jernprocent

¹ Baade i Tyskland og i England stammede for tiden før krigen omkring 60 pct. av den hele rujernsproduktion fra indenlandsk (henholdsvis tysk og engelsk) malm og omkring 40 pct. fra importert malm (i England hovedsagelig fosforfattig malm fra Bilbao o. s. v. og i Tyskland hovedsagelig fosforrik malm fra Sverige). Baade den tyske og den engelske jernindustri er saaledes for den væsentligste del (60 pct. av det hele) basert paa *billig indenlandsk malm*, men med tilsats (for 40 pct. av det hele) av *kostbarere importmalm*.